

אחד, או היחוד של מעלה, היחוד שלמטה, שלום למטה, שלום למטה.

במו זה יוסר למטה, שהוא אהוב בצדיק של מעלה, כשהלום למטה הושיך שלום בכל העולמות ובכל הימים הקיימים עילאיים. כתוב פאן (שם לט.) ויהי בברכה אל יוסף יום יומם, וככתוב שם אל יוסף יום יומם, וככתוב שם (תהלים טה), ברוך ה' יום יומם, כשלא שמע לה יום יומם, אז הימים העליונים בשלום וברכה בכל העולמות.

ויאמר ה' אמחה את האדם אשר בראתי מעל פנוי הארץ (בראשית ט), להוציאו האדם של מעלה. ואם תאמר אדם שלמטה לבדו? לא להוציאו כלל, משום שאין עומד זה בלי זה.

ואלמלא הכמה הסתומה של הפל, הפל נתון כמו מראש. זהו שבתו (משל ח ט) אני חכמה שבנתי ערבה. אל תקרי שבנתי, אלא שבנתי, ואלמלא זה אין העולם עומד. זהו שבתו (שם ג ט) ה' בכמה יסיד ארץ, וככתוב (בראשית ח) ונח מצא חן בעני ה'. וילך בדמותו בצלמו ויקרא את שמו ישת. למן מכאן, שארחים לא היו בדמותו, וזהו בדמותו בצלמו, נעשה התקון הגור ובתקון הנפש בדרך ישירה בראש. בא וראה, הנחש הטיל זהמא בחינה, ואותה זהמא קימה מכשפת במעיה ולא יכול להצטיר.

משום שטרם חטא אדם, כי אותיות הא"ב מתקנות בו ומציטרים בו בועלם זהה, בין שהגיע לכך שהתקנו זכר ונכח בחכבות בגן, והמלאים העליונים לפניו, ומיד הרע לסמא"ל בركיע, וירד רכוב על נחש קשה, ונראה לפניו. מיד התעכבו (התעכבו) האותיות.

יחודא לעילא, יהודא לתפה, שלמה לעילא
שלמה לתפה.

בגונא דא, יוסף לתפה, דהוא אחד בצדיק דלעילא, כד אישתלים לתפה, אוסף שלמה בכלחו עלמין, ובכל יומין עילאיין. כתיב הכא, (בראשית לט) ויהי בברכה אל יוסף יום יום, וכתיב ה там, (תהלים סח) ברוך ה' יום יומ. כד לא שמע לה יום יום, כדין יומין עילאיין בשלמה וברפה בכלחו עלמין (ע"ב מצאה).

ויאמר ה' אמחה את האדם אשר בראתי מעל פנוי הארץ. לאפקא אדם דלעילא, ואיל מאדם דلتפה בלחו. לא לאפקא כלל, משום דלא קיים דא בלא דא.

אלמוני הכמה סתימה דכלא, פלא אתחkon בקרישא, הדא הוא דכתיב, (משל ח יב) אני חכמה שבנתי ערבה. אל תקרי שבנתי, אלא שבנתי. ואלמלא היא, לא קאים עלמא. הדא הוא דכתיב, (שם ג יט) ה' בכמה יסיד ארץ. וכתיב ונח מצא חן בעני ה'.

וילך בדמותו בצלמו ויקרא את שמו שת, אוליפנא מהכא, דآخرין לא הו בדיוקנא דיליה, ודא הוא בדמותו בצלמו, אתעבד בתיקונא דגופא, וכתיקונא דנפשא, באורה מישר בדקאיאות. פא חזי, נחש אטיל זיהמא בחוה, וההוא זיהמא מכשפשא הוה במעהא, ולא יכול לאצטירא.

בגון דעד לא חטא אדם, הו אתוון דאלפא ביטה מתקנן ביה, ומתקנין ביה בהאי עלמא, כיון דמתא לך"ף דאתפקנו דבר ונוקבא, בחביבו בגונא, ומלאכי עילאי קמייהו, ומיד אבאיש לסמאל בركיעא, ונחת רכיב על נחש פקיף, ואתחזיז קמייה, מיד אתעכbero (אתעכbero) אתוון.